

Kedves Olvasó!

Ön most az Unitárius Élet decemberi számát tartja kezébe, mely rendhagyó módon szeretné elvezetni lelkét az ünnepi érzések felé, ami egyenesen a megszületendő Jézus- gyermek jászolbölcsőjéhez vezet. Sok minden történt az elmúlt esztendőben melyet jó lenne megfelelő helyekre elraktározni magunkban, szolgáljon ez a jövőben tanulságként esetleg erőforrásként. Jelen folyóirat erre törekszik, hogy a megfáradt emberi lelkünket invitálja erre az útra. A karácsonyi szám tematikájának a szeretet választottuk. Nem csak azért mert a karácsony ünnepkörét ma nagyon divatosan a szeretet ünnepének nevezik, hanem leginkább azért,

mert ez az a lelki tehetség (ahogy unitárius káténk nevezi), minden emberben megtalálható, s melyet minden időben segítségül tudunk hívni. Valljuk be csakis szeretetre van szükségünk akkor, amikor csalódottak vagyunk, amikor magányosan töltjük mindennapjainkat. Szeretetre van szükségünk betegségben, megpróbáltatások idejében. Csakis a szeretetre vágyunk az öröm és a siker pillanatában. Arra a szeretetre mely már a születés pillanatában belengi a világot, körbeöleli a gyermeket és a jelenlevőket. Erre az érzésre kell emlékeztetnünk magunkat a legnagyobb sötétségek idején is és reméljük, hogy ezen lapszámunk ennek a fényt fogja magasabbra emelni Bennünk! Mindannyiunknak áldott adventi utat és békességben, hitben, szeretetben bővelkedő ünnepet kívánunk.

SZERK.

Ünnepre készülődve

A reménység Istene pedig töltsön be titeket a hitben teljes örömmel és békességgel, hogy bővüljétek a reménységben a Szentlélek ereje által. (Róm 15,13)

Kedves Testvéreim! Elkezdődött az új egyházi év, adventbe léptünk... Ahogy közeledik az Ünnep nagy napja, azt tapasztaljuk, hogy a körülöttünk levő forgalom is egyre nagyobb. Tömött üzletek, hosszú kocsisorok, rohanó emberek

hatalmas csomagokat cipelve. Mindenki türelmetlen, siet, cipekedik, sokszor ereje felett, teszi ezt azért, hogy az általa elképzelt vagy éppen elvárt dolgoknak eleget tegyen.

Mostanában egyre nagyobb divat az, hogy megunva a karácsonnyal járó – ahogy ők fogalmaznak – „ünnepi cécót” és mintegy menekülésképpen úgy döntenek, hogy valahol máshol, egy kényelmes, távoli helyen töltsék el a karácsonyi ünnepeket. A napokban találkoztam egy ilyen ismerőssémmel, aki arról panaszkodott, hogy napjainkban a repülőtársaságok nagyban korlátozzák a repülőgépre felvihető csomagok méretét és számát. Aki egy kis kiegészítőnél nagyobb csomaggal szeretne felszállni a gépre, annak mélyen a zsebébe kell nyúlnia a többletcsomagok függvényében. Ezért az utazás előtt mindenkinek alaposan meg kell terveznie és átgondolnia az utazáshoz valóban szükséges és elégséges poggyászok számát, hogy csak azokat a tárgyakat vigye magával, amire valóban szüksége van. Ismerőssömnek szavai kapcsán jutottak eszembe a következő gondolatok: vajon, melyek advent valóban szükséges és elégséges dolgai, amit feltétlenül be kell csomagolnunk és magunkkal kell vinnünk a Karácsonyhoz vezető úton? Nekünk mire van igazán szükségünk az ünnepen, az ünnephez?

Csillogó-villogó karácsonyi díszekbe öltöztet lakás, szépen terített asztal roskadozó, ínycsiklandó falatokkal, karácsonyi neonégyek, ajándékok, a bevásárló központok hangszóróiból harsogó, jól ismert karácsonyi slágerek. Igen, kár is lenne tagadni ezek is csomagunk, az ünnep részei. De vajon ezek lennének a legfontosabbak, a nélkülözhetetlenek a sikeres megérkezéshez? Ezek elegendő úti célunk eléréséhez, hogy megeljük és így megeljük az Ünnep békéjét? Az ünnep megvalósulása pusztán a láthatók és kézzelfoghatók beszerzését jelenti?

Sietünk az ünnep felé és el sem gondolkodunk azon, hogy az ünnep minősége azon múlik, hol van a helye éle-

tünkben az ünnepnek, s ezen belül sajátunk-e a keresztény hagyomány. Van-e közünk egyáltalán ahhoz, ami a miénk? Mennyire a miénk és mennyire kötődünk hozzá?

Az ünnepek és az ünnepre felkészülések üteme adja meg az ember életének normális ritmusát. Az ünnepet, a szent érkezését nem lehet erőltetni előre megszervezni. Mégis, az advent évről évre azt üzeni, hogy meg kell tanulnunk várakozni, készülődni, helyet készíteni magunkban, helyet készíteni életünkben valami olyannak, amit a hétköznapiak néha kifakíthatnak, de nem élhetünk az Ünnep reménysége nélkül.

A gyermekem által készített naptárban december hónapot egy gyönyörű aranyszínű angyal díszíti. Amikor észrevettem, hogy hosszasan nézem a képet, elárulta, hogy erre az angyalra a legbüszkébb. Apró szárnyakat is formázott neki... ahogy a képre nézett a jól sikerült angyalszárnyától felvillant valami a szemében. Olyan különös csillogás, féltés, gondoskodás, öröm, büszkeség. Ünnep. Valami megérintette az angyalok világából, amit én már talán nem érzékelek, de benne ott van az igazi nagybetűs Ünnep reménysége és engedem, hogy engem is magával ragadjon.

Az emberiség nagy része hiszi még mindig azt, hogy a mulandó és felszínes dolgokban megtalálhatja az ünnep valóságát és békéjét. Ugyanakkor, ha földhözragadt álmai nem teljesülnek, ha számításai nem jönnek össze, akkor a kétségbeesés és reményvesztettség lesz úrrá rajtuk.

Az adventi időszak egy nagyon jó alkalom arra is, hogy őszintén megkérdezzük önmagunktól vajon miben áll a mi kereszténységünk, hitünk, karácsonyi ünnepünk? Vajon meglátszik-e életünkben és cselekedeteinkben a mi kereszténységünk és feltűnik-e ebben a reményvesztett világban, hogy mi Jézus tanítását követő és megélő emberek a remény emberei vagyunk? Különösen most advent idején, hiszen advent a reménység ünnepe.

Chesterton angol teológus írta a következőket: „A remény nem más, mint az az erő, hogy képesek vagyunk derűlátóknak maradni kétségbeeső körülmények között.” Valami olyan mély erő, amely nem hajlandó engedni, hogy a kétség és a csapások legyőzzék a hitet. Ez nem könnyű feladat, hiszen nekünk, embereknek nem ez az alap beállítottságunk. Amikor falaknak ütközünk, amikor nehézségek érnek, az első felmerülő gondolatunk általában nem a reményből táplálkozik. A reménység mindig több annál, hogy csak abban bízunk, hogy jobb lesz, mert a reményhez olyan erőre van szükség, amely abból fakad, hogy képesek legyünk valami nagyobbra, vagy inkább Valakire összpontosítanunk, mint a rosszra, szomorúra és nehézre. Hogy emlékezzünk a nehézségekben is, hogy egy olyan Isten gyermekei vagyunk, aki minden körülmények közt gondot visel Ránk. Isten közel, elérhető módon van velünk. Velünk és bennünk él. Csak hittel kell hívnunk, keresnünk Őt, és Ő képes megváltoztatni bennünket. Örökre aggodalmaskodó, kicsinyhitűségünkől kigyógyít, így nem adjuk fel, még nehéz időkben sem.

Mit tegyen a keresztény ember, hogy a remény ne csak vallásos fogalom legyen számára, hanem életelv, iránycél amely áthatja egész életét? A válasz ott van annak az életében és tanításában, akinek születésnapjára készülünk... **Egyetlen valóság van, amely keresztény reménységünket táplálja: a gondviselő Isten, a reménység Istene, aki mindig velünk van, aki mindig szeret, és aki mindig hazavár.** És ha az ember szíve-lelke mélyéből hiszi, hogy ez így van, őszintén meg van róla győződve, akkor már a sötétség nem fogja elborítani, a kétségbeesés nem lesz úrrá rajta.

Az Istenbe vetett reménység nem emberi „tulajdonság”, hanem Istentől kapott ajándék az ember számára, **a hit által megragadott valóság**, amely állandó kézitáskánk valós, elengedhetetlen és szükséges darabja. Ha pedig ez mindig velünk van, akkor a gondviselő Isten betölt minket a hitben teljes örömmel és békességgel, hogy bővelkedni tudjunk a reménységben és így érkezzünk meg karácsonyi úticélunkhoz, mert így válhat karácsony csodája élő valósággá mindnyájunk számára.

KRIZA JÁNOS

Adventi ima

Elindulásnak, úton levésnek és megérkezésnek áldott Istene!

A mai adventi vasárnapon téged keresünk, a meggyújtott gyertyalángokban a te gondviselésedet várjuk és jelenlétedet érezzük.

Veled kézenfogva indulunk el az adventi úton,

és bízunk abban, hogy utunk végéhez érve valóban, lelkiekben megtisztulva érkezhetünk meg a jászolbölcsőhöz és könnyed lélekkel léphetjük át a szeretet ünnepének küszöbét.

Köszönjük Istenünk ezt az újabb lehetőséget, ezt az ajándékot Neked. Mert olyan jó együtt útra kelni, együtt, közösen készülni és hangolódni az ünnepre, imára kulcsolt kézzel keresni a veled való találkozást és megpi-

henni, megnyugodni, kicsit önmagunkra és Rád találni.

Hálásak vagyunk ezért az aprócska fényért, ami a szívről és lelkünkbe költözik, hogy utat mutasson, hogy világítsa meg mindannyiunk számára.

És bár a mindennapokban hajlamosak vagyunk eltévedni, szem elől téveszteni az ünnep felé vezető utat, mégis igyekszünk megmaradni a Te közeledben. Törekszünk nem szem elől téveszteni a helyes irányt.

Ma nem azt kérjük Istenünk, hogy megold a problémáinkat, nem kérjük, hogy helyettünk járd végig az utat, csupán arra kérünk, hogy ölelj át bennünket. Ha Te kézen fogsz és vezetsz bennünket ezen az adventi úton, akkor tudjuk lesz erőnk és hitünk, hogy legyőzzük a nehézségeket, szembenézzünk önmagunkkal és a változás útjára lépünk.

Segít, hogy az előttünk álló időszak ne csak a külsőségekről, a látszatról, a pompáról szóljon, hanem legyen az önvizsgálatnak, a jobbra levésnek, a megtisztulásnak az időszaka.

Hát ebben légy jó Atyánk, Istenünk a segítségünkre, hallgass meg minket és segíts, hogy ünnepünk valóban áldott lehessen. Ámen

BAKÓ – NAGY ZSUZSANNA

Juhász Gyula: Karácsony felé

Szép Tündérország támad föl szívemben
Ilyenkor decemberben.

A szeretetnek csillagára nézek,
Megszáll egy titkos, gyönyörű ígézet,
Ilyenkor decemberben.

...Bizalmas szívvel járom a világot,
S amit az élet vágott,
Beheggesztem a sebet a szívemben,
És hiszek újra égi szeretetben,
Ilyenkor decemberben.

...És valahol csak kételkedő beszédet
Hallok, szomorún nézek,
A kis Jézuska itt van a közelben,
Legyünk hát jobbak, s higyünk rendületlen,
S ne csak így decemberben.

VELÜNK AZ ISTEN

„Íme a Szűz fogan méhében és szül fiat, és annak nevét Immanuelnek nevezik, ami azt jelenti:

VELÜNK AZ ISTEN!” Mt 1,23

Karácsonyra készülve megelevenednek bennünk a karácsonyi bibliai történet díszai, melyek körülragyogják a betlehemi jászolt. Szinte látjuk magunk előtt a pásztorokat, az angyalok karát, a csillagot rendületlenül követő napkeleti bölcseket.

A történetben legendát olvasunk. A mai ember úgy érzi, hogy a legenda, mese, üres beszéd, nem tudja komolyan venni. Pedig a legenda egészen más. A legenda szó szerint azt jelenti, hogy jelmagyarázat. Történik valami szokatlan, megdöbbentő az életben, és a legenda mint irodalmi műfaj, ezt a szokatlan, jelzésszerű eseményt magyarázza meg. Nem állít időtlenséget, hanem az igazságot egy olyan nyelven mondja el, ami más, mint a hétköznapi beszéd.

A legenda úgy születik, hogy egy különleges történet önmagánál többre utal: jelet, jelzést ad valamiről. Amikor ezt olvassuk, vagy felfogjuk bennünk születik meg a válasz.

A paletta, amelyről a legenda színei származnak, természetesen az adott kor lehetőségi rendszeréből adódik. Színei, fogalmai nem egyeznek meg a mai legendák fogalmaival. De nem is a mai kor szavait kell keresnünk egy ókori legendában. Nem is kérhetjük számon a centiméter-gram-szekunder /CGS rendszer/ gondolkodását az egyszerű palesztinai embereken.

Jézus fogantatásának és születésének bibliai körülírását éppen ezért nem helyes a mai biológiai ismeretekkel összevetve értékelni. Nem helyes különböző tudományosnak tűnő magyarázatokat keresni a biológiai csodákra és az sem helyes, ha mint biológiai lehetetlenséget, az egész történetet kútba vetjük. Ez a történet ugyanis formájában legenda, tartalmában evangélium.

Mi is volt ez a jel, amit a hagyomány a karácsony gyönyörű történeteivel feldíszítve mondott el? A történettudomány illetékessége odáig terjed, hogy megállapítsa: a Názáreti Jézusról minden dokumentálható forrás mint „Mária fiáról” beszél. A földi apa személye homályban marad. Ez a tény sokszor rosszindulatú kommentárokat szült, de a titokzatos római katona (Pantera) ugyanolyan dokumentálhatatlan személy, mint a napkeleti bölcsek. A Jézus üzenetét megértő első

gyülekezetek rádöbbsen, hogy Mesterüknek nem csupán a tanítása, de személye, élete és halála is a Mennyei Atya üzenete. Az angyal nem csupán Józsefnek, de nekik, a hívő gyülekezetnek is tudtul adja: „Ne féljete a mendemondától! Amit hisztek, tapasztaltok Istentől van. Mert Isten előtt nem a külsőségek számítanak. Ő a szívek vizsgálója, gondolatok tudója. S a hívők, akik „nem a láthatókra néztek” felismerték, hogy Isten szabadító tettét jelenti a szegény galileai ácsmester élete”.

Felismerték, hogy különleges dolog történt és Mesterük kedves és sokat idézett prófétájához, Ézsaiáshoz fordultak, hogy megértsék őt. Rádöbbsen, hogy az Immanuel prófécia lesz a legalkalmasabb arra, hogy jelezzék: maga Isten szólalt meg, amikor már nem is biztos, hogy milyen körülmények között, de egy szegény sorsú kisfiú született, akitől valami döbbenetesen újat tanultak Isten mindent felülmúló szeretetéről. Ahogyan az asszír veszedelemtől a kicsiny gyermek születése jelezte a szabadulást, úgy most is a szabadulás, a szabadítás kezdődött Jézus születésével. A Gyermek születése hatalmasan bizonyítja: **Velünk az Isten!**

Voltak olyanok, akik a végidővárásban, az apokaliptikához kapcsolták az eljövétel gondolatát. Ismét máskor Jézus második eljövételének, a parúziának lázában égetek.

Sokan, sokféle vágyat szólaltattak meg akkor, amikor adventről, megérkezésről beszéltek.

A Lélek szerinti advent ezekkel szemben, nem az emberi vágyak ideje. Maga Jézus beszél erről, amikor így tanítja imádkozni követőit: „Jöjjön el a Te országod!”. Ami jön az az Isten országa.

Jézus igehirdetését az evangéliumok ekképpen foglalják össze: „Betelt az idő és elközelgett az Isten országa; térjete meg és higgyetek az evangéliumban!”.

Ami jön, az Isten akaratának lelki felségterülete, az igazi a Valódi Valóság. Aki jön, az maga a megnevezhetetlen, de önmagát szabadítóként megismertető Isten.

„Íme az Úr Isten jön hatalommal és karja uralkodik.” – kiált fel ujjongva Ézsaiás próféta, megtapasztalva népe küszöbön álló szabadulását a babiloni fogságból. Ütött a szabadulás órája! Jézus erre utal, amikor az „elközelgett” Isten országáról beszél. A Biblia tudósai sokat töprengtek az „elközelgett” szó eredeti jelentésén. Voltak olyanok, akik úgy vélték a hamarosan bekövetkező utolsó ítéletről beszél Jézus. Mások arra gondoltak, Izrael dávidi királyságának újbóli megalapítását jelzi ez a szó. Az Újszövetségben az „elközelgett” szó görög nyelvű megfelelőjét Pál Apostol használja a Római levél 13. részében. Itt azt olvassuk: „az éjszaka elmúlt, a nap pedig elközelgett”. Az eredeti görög kifejezés eszerint alkalmas annak a pillanatnak a jelölésére, amelyben éppen a napfelkelte indul el. Már oszladozik a sötétség, a fény megállíthatatlanul terjed.

Ahogyan a nap biztosan feljön a hajnal pillanatában, úgy elérkezik a szabadító Isten is a mi életünkbe. Ne

fordulj el, ne csukd be a szemed! Fordulj oda, ahol világosság van! Fordulj ahhoz, Aki maga a világosság! Ez az a megtérés, ez az az odafordulás, amit Jézus hirdet.

A kereszténység nem véletlenül kapcsolta Jézus születését a téli napfordulóhoz. Jézus életében, szolgálatában maga a gondviselő Isten fordul az emberhez. Ez az odafordulás a hosszú téli éjszakák végét jelenti. Véget ért a sötétség! A nap már legyőzte az éjszakát. A karácsony, a megérkezés, Isten megérkezésének az ünnepe a keresztények életében nem maradhat csak évenkénti egyszeri alkalom. Az advent – életforma. A hívő keresztény egész élete az Isten megérkezésének, eljövételének jegyében zajlik. Mindannyiszor ajtót kell nyitnunk a beköszönő mennyei világosságnak. Jézus úgy tanított, hogy Isten országa a mindennapjaink igazi arca.

Az emberhez szelíden odaforduló, de mégis győzedelmes Isten adventjét különböző módon fogadhatjuk.

Fogadhatjuk tétlenül, várva az embertől független szabadítást. Fogadhatjuk úgy is, hogy lázasan igyekszünk mindent rendbe tenni. Ha passzívak vagyunk, akkor abba a hibába eshetünk, hogy várakozásunkban saját vágyainkat öltöztetjük istenné és ezek beteljesedésére számítunk. Az igazi, a valódi Isten már érdektelenné is válhat. A másik esetben elhitethetjük magunkkal, hogy már mindent megoldottunk, már elintéztük saját szabadságunkat: az igazi a valódi Istenre már nincs is szükségünk.

Az igazi, a valódi Advent ezekkel szemben nem tétlen és nem is zajos.

Az adventi várakozás egyben készülődés is. Aki készülődve várakozik, azt az élteti, hogy találkozni fog Valakivel és találkozni akar Valakivel. Az ilyen ember szívét boldogság tölti be. Megfogadja Ézsaiás intelmét: „A pusztában készítsétek az Úrnak útját, ösvényét egyengessétek a kietlenben a mi Istenünknek!”.

Az adventi lelkület útegyengetés; nem tétlen várakozás, de nem is túlbuzgó önmegváltás. A lélek útjának egyengetése. A szabadító Isten nem jön erőszakkal. Nem olyan, mint a földi kiskirályok és hatalmasságok. Érkezése olyan, mint a gyermek megszületése a betlehemi istállóban. A lélek megnyílt ösvényein mi magunk is oda tudunk találni a jászolhoz. A találkozás útja keskeny, de ez nem jelenti azt, hogy csak kevesen férnek el rajta. Csupán azt jelenti, hogy ez az út nem igényel különleges teljesítményeket.

Egyszerű, dísztelen, de célhoz vezet. Külsőségek nélküli szépséget hordoz magában, amely boldognak tudja nevezni a názareti Jézust befogadását.

Az ünnep nem hiányozhat az életünkől. Az ünnep maga az életünk, annak ritmusa, változásai.

Nagyon sok helyen ez a szent időszak nemcsak az Isten és az ember találkozására való várakozás időszaka, hanem alkalom az emberek egymás közötti találkozására is. Talán a legáldottabb, legszentebb, a gyermekek fogantatására várakozó, s a gyermekáldásban reménykedő megszentelt időszak is ez. A gyermekáldást felülről, Istentől várjuk, ezért ennek az emberi várakozásnak, majd a gyermekvárásnak megtisztító és megszentelő áhítatát a megszülető gyermekek gyönyörűségét, semmivel össze nem hasonlítható örömet sugárzó lényében látjuk viszont, mint ahogyan a megszülető názareti Jézusban. Most várnunk kell, ebben a szent időben, miközben a novemberi és decemberi napok ködösek, ridegek. Az emberek körülöttünk megközelíthetetlenek, mindenki el van foglalva önmagával.

Most kell élni az életünket, nem lehet leállni, halogatni a teendőket. A mai idők nem a várakozásról szólnak, hanem a tettekről. Senki nem akar várakozni, hátha közben lemarad valamiről.

Ahhoz, hogy majd meghalljuk az éjjel felcsendülő angyali értesítést Jézus megszületéséről,

előbb el kell fordulni a város zajától, mindennapi gondjainktól, ellentétektől, én ehhez-te ahhoz tartozástól, és egyedül Jézus felé kell fordulni. Hiszen egyedül őfelőle érkezik a reménység. Az idei várakozásban újra esélyünk van megkeresni azt az utat, amelyen Jézuson keresztül, Isten megérkezhet az életünkbe és ki kell nyitnunk minden kaput, amin át beengedhetjük őt. Alázatosan meg kell állnunk és meg kell várnunk, amíg belép az életünkbe, amíg bearanyoz bennünket, amíg szeretettel tölti fel életünket, s ezt a boldogtalan, rohanó világot.

Az evangélium üzenetét úgy is érthetjük, hogy van új teremtés. Ez az újjáteremtő erő a miénk is. Isten túlárado szeretete bennünk is megszüllheti az igazi, istenképű embert. Történhet bármi, Immánuel él, és bizonyítja, hogy velünk az Isten!

Isten érkezése olyan, mint a gyermek megszületése a betlehemi istállóban. A lélek megnyílt ösvényein mi magunk is odatalálunk a jászolhoz. A találkozás útja keskeny, de nem kevesen férnek el rajta.

A gyermek születése bizonyítja, hogy velünk az Isten! Jézus születésével új teremtés, új korszak kezdődik. Ámen.

DR. SZENT-IVÁNYI ILONA

Pilinszky János: Advent

Advent a várakozás megszentelése. Rokona annak a gyönyörű gondolatnak, hogy meg kell tanulnunk várakozni az után, ami a miénk.

Gyermekkorunkban éltünk így. Vágyakoztunk arra, ami biztosan megjött. Télen az első hóesésre. És várakozásunk ettől semmivel sem volt kisebb, erőtlenebb. Ellenkezőleg, nincs nagyobb kaland, mint hazaérkezni, hazatalálni, beteljesíteni és fölfedezni azt, ami a miénk. És nincs gyengébb és jogosabb birtoklás se, mint szeretnünk azt, ami a miénk, akit szeretünk és aki szeret minket. Csak a szeretetben, csak az ismerősben szület-het valódi „meglepetés”; lehetséges végeérhetetlenül várakoznunk és megérkezünk, szakadatlanul utazunk és szakadatlanul hazatalálunk.

Minden egyéb kaland, minden egyéb megismerés és minden egyéb várakozás véges és kérdéses. Így értem azt, hogy a karácsony a szeretet és advent a várakozás megszentelése.

Az a gyerek, aki az első hóesésre vár, jól várakozik, s már várakozása is felér egy hosszú-hosszú hóesés-

sel. Az, aki szeretni tudja azt, ami az övé – szabad és mentes a birtoklás minden görcsétől, kielégíthetetlen éhétől – szomjától. Aki pedig jól várakozik, az időből épp azt váltja meg, ami a leggépiesebb és legelviselhetetlenebb: a hetek, órák, percek kattogó, szenvtelen vonulását.

Aki valóban tud várni, abban megszületik az a mély-séges türelem, amely szépségében és jelentésében sem-mivel se kevesebb annál, amire vár.

PILINSZKY JÁNOS

Add meg Istenem...

„Bizony, bizony mondom nektek: Bármit kértek majd nevemben az Atyától, megadja nektek.”

Jn 16, 23.

Kedves atyámfiai, szeretett Testvéreim!

Hamarosan észrevevessük, hogy ott állunk a karácsonyi beteljesülés kapujában, de ugyanakkor még mindig zsúfolásig telve vagyunk olyan gondolatokkal, melyek a készülési, várakozási időszakra figyelmeztetnek. Igen, mert szinte egyetlen ünnep sem érkezik úgy hozzánk, hogy nyugodtan, tiszta szívvel elmondhassuk: *Vége minden vonatkozásban sikerült elkészültünk erre az ünnepre. A minden* alatt természetesen testi és lelki előkészülésünket értem. Így van, mert, a házunk, vagy lelkünk táján mindig marad valami tennivaló. Többször is megfordult a gondolataimban, hogy talán kevés idő áll rendelkezésünkre, hogy elvégezzük lelki tennivalóinkat, de mert fontos részét képezi előkészületünknek az ünnepre történő bevásárlás, ajándékozás is, arra az elhatározásra jutottam, hogy még mindig e téma köré gyűjtsem gondolataimat.

Bizonyosra vehetjük, hogy egyfajta vágy beteljesülését előlegezte meg Jézus, amikor azt ígérte hallgatóságának, hogy Isten, a mi Atyánk teljesíti azok imádságát, akik kérnek tőle. Bevallom, hogy engem kissé zavar János evangélista elképzelése, amikor arról beszél, hogy Istenhez küldött imánk csak akkor talál meghallgatásra, ha Jézusra hivatkozunk. Véleményem szerint senki nem kételkedhet abban, hogy megfogalmazott és elmondott imánk magán hordozza a közvetlenséget, ami azt jelenti, hogy szemtől-szemben állunk Istennel, amikor eléje tárjuk kéréseinket.

Hisszük, tehát, hogy Isten meghallgatja imádságunkat. A kérdés csak az ezek után, hogy csakugyan szó szerint érthetjük-e a „**bármit**” kifejezést? Nem gondolhatja senki komolyan, hogy karácsonyra, vagy bármikor, a szeretet ünnepére, vagy bármelyik hétköznapra olyan kérések beteljesítését várhatja Istentől, melyek netán fájdalmat, szomorúságot hozhatnak családok, egyének életébe. Most kell eldöntenünk, hogy melyek azok a kérések, melyekkel titkon, vagy nyilvánosan Isten elé állunk, s elmondjuk NEKI, hogy mennyire vágyunk kéréseink beteljesülésére.

Nemcsak e prédikáció megírásához szükséges mondanivalón gondolkodtam megelőzően, hanem éppen az időközben előállt, egyéni kérésekből született e beszéd.

Eszembe jutott ugyanis az idős Ábrahám egyik merész megjegyzése, melyben azt kérdezte Istentől, hogy *az ő helyzetében mit is adhatna neki Isten*, amitől esetleg megváltozhat akár jövődjöje is? (1 Móz 15,2.).

Itt törtek fel belőlem a további kérdések. Úgy-e nemcsak bennetek feszülnek olyan kívánságok, melyek határozottan megváltoztathatnák jövődötöket, hanem általában ilyenek találhatók az Istenben bízó emberben? Persze, nem a magyarországi ötös lottó telitalálatára gondolok, nem is egy városszéki, extrákkal felszerelt, vérebeikkel örzött villára áhítozunk, hanem egy olyan lehetőségre csupán, mely legalább átmenetileg levenné lelkünkől anyagi gondjainkat.

Míg azonban hasonló dolgok fölött mélázunk, jusszon eszünkbe Ábrahám mély hite és az a vallásos világ, melyre rávilágít mai szentleckénk is. Arra biztat Jézus, hogy *kérhetünk bármit*. Ekkor máris eljut tudatunkig, hogy hasonló hangot hallottunk már valahol a Bibliában. Igen, amikor Isten megjelent Gibeonban Salamonnak és így szólt hozzá: *Kérj bármit, amit akarsz, hogy adhassak neked*. Ezek után bizonyára Salamon is elgondolkodott azon, hogy mit is kérhetne. Eszébe jutott azonnal Dávid, aki fiat kért Istentől. Kis várakozás után így szólt Salamon Istenhez: *Adj azért a te szolgálódnak értelmes szívét, hogy választani tudjon a jó és a rossz között*. (1 Kir 3. rész.).

Eluralkodott hirtelen rajtam egy érzés, hogy a világon nem lehet szebbet és jobbat választanunk – éppen karácsonyra várva -, mint egy értelmes szívét. Van-e, létezik-e fontosabb ajándék, amit megkaphatnánk a szeretet ünnepére, mint egy értelmes szív? Mert amennyiben van egy bölcs szívünk, akkor tulajdonképpen mindenünk meg van ahhoz, ami szükséges a jövődö ígéreteinek várásához és fogadásához.

A második fontos tényező, melyen érdemes elgondolkodnunk, hogy amennyiben meg van az okos szívünk, akkor ezen keresztül még *mi mindent adhat nekünk Isten*?

Először is biztosítja szívünk minden *kívánságát*. A 20. Zsoltár áldáskívánásai között olyant is találunk, mely éppen erre vonatkozik (5. vers.). Nemcsak Ábrahám feltétlen hite olyan, mely elfogadja ezt az isteni ígéretet, hanem ilyen az értelmes szívünkben rejtőző unitárius hitünk is. Bármennyire is befolyásoljanak észérvek ebben a vonatkozásban, megmaradunk a hit talaján, s határozottan állítjuk, valljuk, hogy minden jó, szép és nemes érzés helye, otthona az ember értelmes szíve. Ilyen tekintetben semmi kétségre nincs okunk, hiszen Istentől lelki, szívbeli áldásokat kérhetünk. Isten megérzi, meglátja szükségünket, s annak függvényében teljesíti óhajainkat.

Szívünk kívánságainak teljesítése Isten részéről általánosságban fogható fel addig, míg meg nem jelölünk néhányat, illetve hangsúlyosan ki nem emeljük valamelyiket a kívántak sorából. Karácsonyra készülve, úgy érzem, hogy szívünk beteljesedésre váró vágyai között első helyre sorolhatjuk az állandó békét (Ézs 26,12.).

Te adsz nekünk békességet – mondja Ézsaiás próféta, s amikor újra ismételjük szavait, akkor mi is hisszük, hogy Isten ajándékaként foghatjuk fel és fogadhatjuk el a békét, a békességet. Az biztos, hogy nagyon sokat kell fáradoznunk, esetenként harcolnunk a békéért, de végül is megéri minden fáradozás, küzdelem, hogy bennünk, lelkünkben és kint, környezetünkben végre békesség uralkodhat.

A karácsonyvárás nem telhet el béke nélkül, mint ahogy a karácsony sem. Jellemző vonása karácsonynak a békesség, s így meghatározó tulajdonsága az adventi időszaknak is. Kérjük, tehát Istentől az állandó békesség megjelenését és mi is tegyünk annak érdekében, hogy körülöttünk, a világban tartós béke legyen.

A harmadik ajándékot tulajdonképpen a *bölcsesség* jelenti. Végeredményben teljesen fölöslegesen van meg mindenünk, ha nincs elég értelmünk ahhoz, hogy bánni is tudjunk ezekkel az adományokkal. Hiába van látszólag, pl., békesség közöttünk, ha nem sikerül értékelnünk és megbecsülnünk azt. Ilyen esetben a béke olyan, mint a pillanatnyi öröm. Csak azt vesszük észre, hogy volt, de hogy hatása lett volna életünkre, azt már nem sikerül megállapítanunk. Bár meg volt a béke, ennek ellenére nem tudtuk, hogy mit kezdjünk vele. Csak arra volt jó, hogy nem sok idő után sirassuk hiányát, ismételten vágyódjunk utána.

Bármennyire is karácsonyt váró, adventi beszéd ez, tagadhatatlan kedves Testvéreim, hogy *várakozásaink bizonyos százalékát az anyagiak határozzák meg*. Addig, míg képtelenek vagyunk mentesíteni magunkat a bennünket körülvevő világ csábításaitól, nem sikerül, sőt nem is kell kizárnunk annak fontos, meghatározó és nélkülözhetetlen hatásait. Egy ilyen a sok közül az *eledel*. Mintaimádságában Jézus is kérte a mindennapi kenyeret, s talán nem követünk el nagy vétet, ha így, karácsony táján nemcsak a mindennapi kenyeret említjük meg imádságunkban, hanem azt az edelt is, amiről reménykedünk, hogy ünnep érkezésével felkerülhet majd az asztalunkra. Biztos, hogy hit szükséges ehhez is. Hit kell már csak ahhoz, hogy a megteremtett edelt békességgel és egészséggel fogyaszthassuk el. Nem marad más hátra, mint, hogy bízzunk Isten ajándékozó jókedvében, s reménykedjünk abban, hogy teljesíti ilyen irányú kéréseinket.

Kedves Atyámfiai, szeretett testvéreim! Itt állunk, nagyon közel a karácsony várt ünnepétől. Szeretném, ha ezen a világon egyetlen ember sem csalatkozna hitében, mely tulajdonképpen alapja azoknak az ígéreteknek, melyeket Istentől hallottunk azóta, hogy megteremtette minket, gyermekét, bennünket. Hiszek az Ő jó voltában, de hiszek az emberben is, akivel kéz a kézben haladok vágyaim-álmaim beteljesülése felé. Egy ilyen vágy 2022 karácsonya, melytől sok, régi remény beteljesülését várjuk mindannyian. Adja Isten, kéréseink, álmaink és vágyaink beteljesedését. Ámen.

PAP GY. LÁSZLÓ

Az erős ember meséje

A fiúnak egyszer eszébe jutott, hogy erős akaratú, vasból öntött, acélra kovácsolt emberek le tudják győzni magukban a szerelmet. Mert az erős embereknek a szívük is kemény. S a szerelem csak a gyöngé szívének fölött hatalmas és nagy úr. Elment hát az erős emberhez, és megkérdezte:

– Hogy lehet megölni a szerelmet, erős ember?

Az erős ember azt felelte:

– Napfényre kell hozni, mert a napfény minden szerelmet megöl. Amíg elzárod a levegő és a világosság elől, addig meg nem szabadulhatsz tőle. Ki kell üzni a szívből, ahova elrejtette magát, a szájon keresztül a szabad levegőre. Bele kell kiáltani a világba. Hadd koppanjon meg a szavak testén, és nyúlják el hosszú mondatokban. Csak így ölheted meg a szerelmet.

– Nem tudom megtenni – válaszolta szomorúan a fiú.

– Nem tudom napfényre hozni a szerelmemet. Sokkal erősebben beleásta magát a szívembe, mintsem azt én olyan könnyen kiűzhetném. Az erős ember megrázta a fejét, mikor ezeket meghallotta, és azt mondta:

– Gyöngé vagy, mint minden szerelmes szívű. De segíteni fogok rajtad, mert nagyon szenvedsz. Felelj a kérdéseimre, amelyekkel a szerelmedet akarom előhívni. A fiú lehajtott a fejét, és megadással várta a kérdéseket. Akkor égette a szívét a legkíméletlenebbül a szerelem.

– Nagyon szereted? – kérdezte csendesen az erős ember.

– Nagyon szeretem – felelte csendesen a fiú, és be kellett hunynia a szemét, mert megszédült.

– Úgy szeretem, mint ahogy eddig még soha senkit nem szerettem. Reszketve, remegve, erős kíváncsisággal. Ahogy a gyermekek szeretnek legelőször. Ahogy az összeroskadtak szeretnek legutoljára. Belekapaszkodva, kétségbeesetten. Nagyon szeretem, nagyon szeretem. Kis párafelhő sűrűsödött a szája elé. Fehér, tiszta páracseppekből. Az volt a szerelme, amit az erős ember előhívott a szívéből. De jött a második kérdés:

– Mást szeretsz? ... – és az erős ember belenézett a fiú szemébe.

– Engem szeretsz – mondta csendesen a fiú, és újra be kellett hunynia a szemét. Nagyon szeret engemet. Úgy csüng rajtam, mintha minden pillanat utolsó pillanat volna. Lopva néz reám, és rajtam felejt a szemét. Nem adja ide a kezét, hogy megsimogassam és megmelegítsem, de amikor az enyémben felejt: remegő és forró. Nem engedi a száját, de látom, hogy száraz, és kívánja csókomat. Nagyon szeret, nagyon szeret.

– Miért akarod hát megölni szerelmedet, ha te szereted őt, és ő is szeret téged? – kérdezte hirtelen az erős ember, mikor ezeket meghallotta.

– Azért, mert olyan tiszta és fehér, hogy még a te kezed érintésétől is fél? Mert nem adja oda a száját, hogy lehervasszad? Hogy nem akar kiégni mámoros pillanatokban? Ezt kérdezte az erős ember, és a fiú nem tudott megfelelni reá. Ez a kérdés még nem tornyosodott soha eléje. Miért akarja megölni szerelmét? Miért akarja?

A kis párafelhő gyorsan viasszaladt a fiú szívébe. A szerelmet nem tudta megölni a napfény.

BALÁZS FERENC

Adventi úton

Másfajta idő

Adventben egy másfajta időbe lépünk: arra várunk, ami már régen megtörtént. Eszkatológikus idő, nem a karóra linearitása, hanem a sötétség és a fény mindenkori küzdelmének történelmi egyidejűsége. Ebben

hajol közel hozzánk Isten, és tesz az évezredes reménység várományosaivá és hordozóivá.

Különös idő ez. A legtöbb templomban Ézsaiás (61,1-2) próféciája hangzik fel az I.e. 4-5. századból, akit idéz az a Jézus, aki az első század harmincas éveiben élt, feljegyzí az a Lukács (4,18-21), aki az első század legvégén írt arról a Jézusról, akit mi most idézünk, és akinek mi most a születését várjuk.

Más időérzékelés: eszkatológikus. Egyszerre történnek a dolgok. Most is tart, ami évezredekkel ezelőtt elkezdődött. Mert a világban mindig szemben állt a sötétség és a világosság. Isten pedig időről időre közel hajol, hogy segítséget nyújtson.

Az ajándékozás tabui

Megszegi az ajándékozás három nagy tabuját: nem csomagoljuk újra, nem ajándékozzuk tovább és nem adjuk ugyanazt a következő évben. De mi van, ha azt adjuk, ami nekünk is a legbecsebb. Amit kaptunk elődeinktől, és amit átadunk - újracsomagolva, továbbadva és ismételten, gyermekeinknek és unokáinknak? Nos, ezt nevezzük örökségnek.

Az ajándékozás fenti tabui igazak a földi léptékben, a kereskedelembe kapható dolgokra, melyekkel dadogva próbáljuk kifejezni szeretetünket. De nem igaz akkor, amikor azt adjuk tovább és azt fogadjuk el ismételten, ami legföltettebb örökségünk. Ebben az örökségben pedig évezredek emberi reménye sűrűsödött össze, öltött testet.

De miért adja Isten újra és újra? És miért kell rá minden évben négy hetet várni?

Hadd válaszoljak egy történettel

Hallottam egy székely emberről, aki több évtizeden át presbiter volt, amolyan jó bibliás ember, így aztán a fia egy szép napon megajándékozta egy szentföldi úttal. Az öreg nem győzött csodálkozni a sok látványosságon, a történetek gazdagságán, bár szó mi szó, kissé nyomta már az oldalát az a sok dicsekvés, a keveset látunk, de végül is a sztorik kell eladni magatartás. A csoportban több nemzet

gyermeke verődött össze, de az idegenvezető mindenkivel szót értett. Útjuk vége felé felkeresték a jeruzsálemi szent kereszt bazilikát, ahol nagy becsben őrzik azt a fadarabot, ami állítólag Jézus keresztyéből származik. Az öreg ezt is megcsodálta, és csak hűmmögött. Akkor a háta mögött megszólalt egy törökországi keresztyén, és azt mondta: »Ez semmi ahhoz képest, ami nekünk van! Mi őrzünk egy darabot Noé bárkájából, ami annak idején az Ararát hegyén akadt fenn, ami ma Törökországban van.« Ezt már az öreg székely sem hagyhatta annyiban: »Ide figyelj, fiam! Az semmi ahhoz képest, hogy nekünk még mindig van bőven a semmiből, amiből a jó Isten a világot teremtette. És még mindig van bőven abból a sötétebből is.«

Ezért kell Istennek újra és újra átadni, nekünk pedig készülni rá és várni, hogy el ne vétsük. Mert még van bőven a semmiből. És bőven van a sötétebből. Még az Országházában is. A médiában is. A közéletben is. Közösségeinkben is.

Csak két oldal van

A sötétség és a világosság. Advent és karácsony kiváló alkalom a világosság melletti állásfoglalásra, az önmagunk meghaladására. Mert az ünnep, a születés közeledte különösen éles fénybe állítja töröttségünket. Mert nekünk is van még bőven abból a semmiből és sötétebből. Hogy mennyire van, azt Ady egy strófájával szeretném szemléltetni: „Van az életben egy-egy pillanat, / Hogy nem várunk már semmit a világtól, / Leroskadunk bánat terhe alatt, / Szívünk mindenkit megátkozva vádol. / Míg porba hullva megsiratjuk, / Mi porba döntött - sok keserű álmunk, / Nincs egy szem, amely könnyet ejtsen, / Míg testet öltött fájdalomkává válunk. ”

Testet öltött fájdalmak... És mi lenne, ha abbahagynánk végre a siránkozást, az önsajnálatot, és testet öltött reménnyé próbálnánk válni? Ezt kéri számon tőlünk advent és karácsony! Hogyan lehetünk azok? Hogyan élhetjük meg a maga teljességében az idei Születést?

Nem csak beszédben...

Mi a gyülekezetben három területen köteleztük el magunkat, ami által küzdeni szeretnénk karácsony valódi tartalmának megvalósulásáért, a körülöttünk és bennünk való születésért. Ezeket részint az Advent-összeesküvés mozgalom, részint saját tapasztalatunk alapján fogalmaztuk meg, három területen: Fürkészd a csendet! Költs tudatosan! Ünnepekd a kapcsolatokat! Szándékosan egyszerűsítettük le, hogy mindenki találhasson magára illő feladatot a lelki megújulása érdekében.

Fürkészd a csendet!

Gondold végig a reménységedet, ténylegesen. Keress alkalmat, hogy beszélj erről pároddal, gyermekeiddel!

Gondold végig azt is, hogy az a mód, ahogyan eltöltöd az idődet, segíti a Fény eljövetelét?

Milyen bálványok vannak az életedben, melyek elzár-

A 9. oldal folytatása.

nak a Teljességtől?

Törekedj eljönni az istentiszteletre, légy egészen ott, Isteneddel!

Hetente legalább egy este iktass ki minden elektronikát, engedd magad reflektálni, akár csak csendben lenni.

Ha kicsit vezetsz, kapcsolj ki pár percre a rádiót és gondold végig, miért vagy abban a pillanatban hálás, milyen áldások vannak az életedben? Köszönd meg Istennek!

Napközben állj meg egy-egy percre, és nézz körül. Fürkészd a csendet, lesd meg a cselekvő Istent!

Költs tudatosan!

Két fő iránya van. Költs kevesebbet tárgyra, többet az emberekre. Másként fogalmazva: kevesebbet a vágyakra, többet a szükségletre. A másik, hogy olyan helyen költsd el a pénzed, ahol azzal jó ügyet, jó embereket segítesz.

Avasd be a „szeretet összeesküvésbe” a gyermekeidet is. Fontos, hogy értsék. Meg fogsz lepődni, hogy mennyire értékelni fogják.

Jézus három ajándékot kapott. Miért kellene a gyermekednek vagy neked annál több egyetlen ünnepen?

Szabj határt a költésnek. Legyen kevesebb, mint a tavaly. A fennmaradó összeget add azoknak, akik rászorulnak! Gyűjtünk és osztunk. Újra megtapasztalhatjuk: a magyar ember nagylelkű, tud szolidáris lenni.

Ünnepeld a kapcsolatokat (magad add, figyelmed, időd)

A legjobb ajándék, amit adhatsz a legtöbb embernek, ha a kapcsolatokat megünnepelitek. Lehet ez olyan egyszerű, mint a kedvenc könyvetek kölcsönös elolvasása, megbeszélése. Vagy egy vacsorameghívás.

Segíts valakin: Mindig testben meggy közel a remény. Valaki testében. Legyél te a remény hordozója!

Karácsonyi alapelvek legyenek ez: Kevesebbet tárgyból, több önmagadból!

Ajándékozással kapcsolati irányultságú legyen: közösen töltött idő, emlékek megünnepelése, mások segítése, tudásod, adottságaid szolgálatba állítása.

Advent alatt minden nap írd egy személyről, hogy miért vagy hálás neki! Karácsonyra 24 ilyen személy lesz! Meg fogsz lepődni a gyakorlat pozitív hozadékán!

Végezetül, Isten nagy eszkatológikus idejében csak kétféle ember van: a remény hordozója és annak eltírója. Segítsen bennünket a gondviselő Isten, hogy maradjunk a remény hordozói.

DR. CZIRE SZABOLCS

A lelépés ornamentikája

Gyűjtjük, gyűjtögetjük. Hátunk mögé a meneküléseket. Kiírjuk, kinyírjuk, kiírtjuk magunkat körökből, társaságból, közösségből. Csak úgy rádiózzuk, smirglizzük, gyaluljuk nevünket. Szakad a papír, a lista, a névsor, már az asztalt, a képernyőt, az emlékezőst sikatoljuk, súroljuk, savazzuk. Viszlát! Ágyó! Gudbáj! Itt se voltunk, soha, soha, soha. Aki, ha látott, hazudik, még ha hazugságát hiszi is, piszi is. A hűség csak hűség, tikkasztó, verejtékeztető, szomjűztató. Ide-oda

lödörögni, ügyelegni, csapódni, be-bekukkantani... jobb, könnyebb, izgalmasabb és kisebb a tétje. Nem köteleződni, nem láncolódni, nem ragaszkodni. Okunk, de mennyi, de mennyi van, csak a megfelelő, csak az ide-odaillót, csak a stílusost kell előkapni, hogy lepatanásunk, kereket oldásunk, olajra lépésünk ne legyen snassz, ne tűnjön bátortalannak. Ellenkezőleg! Éppen, hogy elegáns, kimunkált és megérlelt legyen. Mert megbántódunk, mert megharagítanak, mert érdemeinket nem érdemesítik, csak legyintik, csak leintik, s mi nem most jöttünk le a falvédőről, de nem ám.

CSÍKI ANDRÁS

Várákozás

Példabeszédek 13,12: A hosszú várákozás beteggé teszi a szívet, de a beteljesült kívánság az élet fája.

Jób 6,11: „Honnan vegyek erőt a várákozásra? Mi várhat még rám, hogy tovább reménykedjem?”

Lukács 3,15: Mivel a nép reménykedve várákozott, és szívükben mind azt fontolgatták, vajon nem János-e a Krisztus?

Kedves Testvéreim!

A szent estétől már csak pár nap választ el bennünket, azonban azt is mondhatnánk, hogy még pár nap hátra van. A különbséget a két kifejezésből az adja, hogy mennyire várjuk az Ünnepet. Amennyiben még rengeteg

elintéznivalót, készülődést látunk magunk előtt, úgy érezzük, hogy kevés nap áll rendelkezésünkre, amennyiben gyerekek vagyunk – akár lelkiekben is – úgy éljük át Karácsonyig ezeket a napokat és a várákozás idejét, mintha az idő ólomlábakon járna, milyen messze van még Karácsony, és visszafelé számoljuk a napokat, órákat.

Móricz Zsigmond úgy vélekedik, hogy „várni, az nehéz. A várákozás örli meg az idegeket, az töri le a szarvakat, az oszlatja el legjobban az önbizalmat.”

De igaza van az írónak? A Példabeszédek szerint nincs: a gondolkodó három ezer év távlatából így fogalmaz: „a hosszú várákozás beteggé teszi a szívet, de a beteljesült kívánság az az élet fája.”

A Biblia szereplői is – a Példabeszédek kora, Jób története, a zsoltáros, az Újszövetségben a Messiást várákozó reménysége némileg hasonló helyzetben beszélnek a várákozásról, annak lehetőségéről és nehézségéről, mint mi, a napjainkban.

Kedves Testvéreim.

Már gyerekkorban is nagy erőfeszítésbe került megtanulnunk a türelmes várákozást. Várni a megígért ajándékra, várni a barátokra, a téli szünetre vagy a nyári szünetre. Majd ifjan várni az Igaz szerelemre, várni és türelmesen munkálkodni a családi ház megépítésére, a megélhetésért, a jobb munkahegyért, a jobb körülményekért.

Várni a találkozást a szeretteinkkel, várni addig, ameddig csak lehet... és a kis dolgok várásától az igazán fontos dolgokra vagy személyekre várni nagyon nehéz.

Annak érdekében, hogy megérkezzünk, talán sokszor feltettük a jópofa kérdést: Ott vagyunk már? Ott vagyunk már?

Az adventi időszak minden évben azt jelzi, hogy a várákozás az életünk szerves része, és bizony sokszor ez nehéz, küzdelmes és megpróbáltatásokkal teli.

Azonban nem csak egyénileg várákozunk, hanem közösségileg is várákozunk. Községi reményeink, álmunk is vannak, ezt még Lukács evangélista is megfogalmazza: „Mivel a nép reménykedve várákozott, és szívükben mind azt fontolgatták, vajon nem János-e a Krisztus,” azaz jól / jót várnak-e, vagy csatlódni fognak?

Kedves Testvéreim!

Az idei adventben is különös szükségünk volt és még lesz pár napig az állhatatosságra. És amíg várákozunk, hogy egyéni és családi örömk beteljesedjen, amíg a megajándékozott kibontja a csomagot, és meglátjuk arcán az örömet, amíg várjuk, hogy álmunk beteljesüljenek, érezzük át: a Példabeszédek írójának van igaza, mert éppen a beteljesült várákozás adnak önbizalmat, és töltenek el örömteli meglelégedéssel.

Amíg várákozunk, sok fontos és hasznos dolgot tehetünk a várákozási idő kellemesebbé tételéért ahhoz, hogy a várákozás tartalmat, illetve értelmet nyerjen:

Tegyük különbséget a hasznos és haszontalan dolgok között, állítsunk fel fontossági sorrendet. Legyen időnk önmagunkra, és szeretteinkre. Mosolyogtassuk meg embertársainkat. A nézeteltéréseinket pedig próbáljuk lerendezni még most, Karácsony előtt, ugyanakkor a békességet keressük még akkor is, amikor ezt nagyon nehéznek találjuk. Érezzük és tudassuk azokkal, akik fontosak nekünk, hogy mennyire szeretjük őket.

Ezek a pozitív érzések adnak erőt a várákozás ideje alatt, és érzékeltetik, hogy a várákozásunk nem örökkévaló, hanem egyszer ennek vége lesz, melyet mindig egyfajta beteljesülés követ.

A várákozás ideje pedig tőlünk is függ, hogy mennyire vagyunk felkészülve a reménylett dolgok elfogadására. Amennyiben még nem vagyunk készen a beteljesedésre, akkor tovább tart a várákozás. Ez az az élethelyzet, amikor a felkészültségünkötől függ a beteljesedés megérkezése.

Azonban, az adventi várákozás időszaka négy hét, ezáltal egy időkeret van megszabva arra, hogy felkészüljünk, hogy beteljesült legyen a kívánságunk, ehhez adjon nekünk Isten kitartást és főleg lelkiekben tartalmas várákozást.

Hogy majd a beteljesült kívánság örvendeztesen, és adjon erőt várákozásunknak, reményünknek. Ámen.

LÉTA SÁNDOR

Megszületsz

Megszületik, talán megszületett.
De hagyjuk most a főtér giccseit
és a csomagot, amit a letett
ruhából készítettél.
Vegyük úgy, hogy
magad vagy. Egy a világon.

Vagy játszuk azt, hogy nem vagy egyedül.
Hogy jól-rosszul, de gondolsz bárkire.
Hogy naptáradba néha bekerül
egy személyes
találkozó. Az egyébhez.
Akárhogy is van, pontosan tudod,
minek, kinek kellene megszületni.

És nem könnyítik meg a dolgodat
az októberi csokimikulások,
sem a színes girlandok ezrei.

Ez még csak itt a születés reménye.
Az ígéret reménye, hogy hátha mégis.

Innen látszik a megfeszítettetés is,
de elhiszed, hogy jó lesz.

Megszületsz.

Légy csendben, és várj az Úrra!

(Zsolt 37,7)

Advent időszakában különösen szembetűnő számomra a körülöttem lévő türelmetlenség, impulzivitás, a szükségletek azonnali megszerzésére irányuló vágy. Nagy próbának tűnik, ha valamire várni kell. Várni kell a hivatalban, boltokban, dugóban, miközben valahol csak arra vágyunk, hogy béke és csend legyen körülöttünk. Életünket irányítani akarjuk, de minél inkább sietünk, annál hosszabbnak, idegőrlőnek, tartalom nélkülinek tűnhet várakozásunk. A türelmetlenség megfojtja a várakozás életető melegét.

Az emberiség történetében soha nem látott módon zajlik körülöttünk a technikai forradalom, sok információval, állandó pörgéssel. Miközben áldásait élvezzük, vajon odafigyelünk-e ennek negatív hatásaira. Popper Péter a következőket írja: „Ha én ördög lennék, és megbízást kapnék egy még nagyobb ördögtől, hogy tegyem tönkre az Isten által teremtett világot, pontosan azt tenném, amit most az emberek: siettetnék. Gyorsítanám a fejlődést, a történeéseket, az információáramlást, az

érzelmi hatásokat, és mint tehetséges Sátán, pörgetni kezdeném a világot. Addig pörgetném, amíg ennek a pörgésnek a sebessége meg nem haladja az ember élmény-feldolgozási képességét, az emocionális teherbírást, és ennek súlya alatt meg nem roppan.”

Az ünnepi időszak csak annak nyújt valamit, aki részt is akar venni benne, meg szeretné hallani lépteit, érezni annak melegét. De lehet-e életünk teljes ünnep nélkül? Hisz megváltja az időt az egyhangúságtól, szürkeségtől.

Ha valamit nem tartunk fontosnak, nem építünk, nem teszünk érte, az nem is valósul meg. Ez nem csak a fizikai világra érvényes, hanem lelki világunkra is. „Advent annak az időszaka, amikor meg akarjuk hallani a lépteiket. Nem hallod a lépteiket, ha magad is rohansz” (Bill McKibben).

Mint sokan mások, ünnepi érzések után vágyakozva én magam is régi, meghatározó adventi időszakokhoz nyúlok vissza. A nagyszülői házban, a nagy család szeretetével körülvéve hallottuk a lépteiket. Zsigereinkben éreztük, hogy szebb a világ, ha nem csak a láthatókra tekintünk. Gyönyörködve néztük a kézzel készített ajándékok elkészültének mozzanatait, játszottunk, beszélgettünk, szertartásosan készülődtünk, időt adtunk mindennek, vártunk. Semmit sem akartunk azonnal, akaratunkat, kétélyeinket felszabadította egy belső békeesség, bizonyosság. Megtapasztaltuk az idő kitérülését, mint Isten ajándékát.

Mit is kívánhatnék az adventi időszakra. „Légy csendben, és várj az Úrra!” Készítsd fel lelkedet, hogy befogadja az ünnepet. Lassulj le, légy csendben, és megszólal benned a lélek. Istennek áldása lesz benne.

MÁTÉ ERNŐ

Karácsonyi gondolatok

„Arról ismerje meg mindenki, hogy az én tanítványaim vagytok, hogy szeretettel vagytok egymás iránt.” János 13, 35.

*„Az ember vágya nem hiábavalóság,
Az igazság zárján a kulcs: szeretet.
Nyitjának titka egy: az örök jóság,
Mely testvérekké tesz hívő embereket.”*
(Tráger Ernő)

A bizalom és örvendező biztonság egy olyan támpont, melyet Jézus láttatott meg tanítványaival. Jézus a **bizakodó szeretetnek** megnyilvánulásával győzelmet aratott, nemcsak bizalmat ébresztett bennük, hanem biztonságukat is megalapozta. Ez a bizalom fogyhatatlan reménységet önt belénk is, hogy teljes szabadságban hirdethessük és megéljük a **szeretet**

örömeit. A bizalom és alázatos imádság rendíthetlenné teszi az Istenbe vetett hitet, de annál erősebb, minél alázatosabb. Nem jelenti azt, hogy nem veszünk tudomást a világban uralkodó hatalmakról, hanem azt, hogy felismerjük Isten szeretetét. A bizalom és az alázat elválaszthatatlan egymástól, ami pl. a szegények imádságában fejeződik ki, akiknek *védtelesen és a halálos veszedelemben is szívük nyugodtan pihen Istenben* (János 13, 36)

Tudom, hogy az életben semmi sem könnyű, s ezt szüntelen hangsúlyozom is. Hiába vonakodunk, hivatkozunk különbnél különb elfoglaltságokra, az idő máris itt van, amikor meg kell mutatnunk gyakorlatban is a **szeretetet**. Sőt arra sem kell várnunk, hogy valaki megdicsérjen, vagy elismerően tapsoljon megvalósításainkért. A szeretetet kötelességgként kell éreznünk és éreztetnünk másokkal is. Az isteni gondviselés megköveteli tőlünk az állandó hűséget. Ez pedig csakis abban mutatkozik meg, ha folyamatosan közreműködünk Istennel. Mit jelent közelebbről ez? Azt, hogy nevelő szeretetével gondoskodik mindnyájunkról, s azt várja el tőlünk, hogy teljességgel, hivatásszerűen töltsük be helyünket ott,

ahová önszántunkból, vagy mások akaratából kerülünk. Ez a hivatásszerű élet jelenti tanúságtételünket az irántunk sugárzó **gondviselő szeretet**ének elismeréséről. Isten örökös szeretete gondviselés formájában nyilvánult meg a történelem folyamán, melyben nem voltak általa megkülönböztetett, vagy kiváltságoknak örvendő népek, csoportok. Isten éppen gondviselő szeretetében való reménységünkkel szilárdítja meg hitünket, de ugyanakkor azt is elvárja tőlünk, hogy állandóan közreműködjünk vele. Más szóval ismétljük a régi közmondást: *„Segíts magadon és akkor az Isten is megsegít”*. *„Előbb kösd tevédet a fához, és csak azután bízd rá Isten őrizetére”* – tanította Essad Bey: Mohamed.

Ez a gondviselő szeretet örökérvényű. Pál apostol rég megjegyezte, hogy *Isten nem szégyelli azt, hogy népe Istenének hívja őt* (Zsid 11, 16.). Ezért szegénységi bizonyítványnak számítana, ha egyesek nem mernék örökkévaló, egy igaz Istennek nevezni Őt. Annál is inkább, mert Isten mára már *nem csak a zsidóké, hanem a pogányoké is* (Róm 3, 29.). Milyen

jó, hogy átáradt ránk ez az óriási felismerés, mert ellenkező esetben üres volna vallásos felfogásunk, mely képtelen megerősíteni bennünket kétségbe esett, válságos pillanatainkban. Így azonban az örökkévaló, egy igaz Istenről tudjuk, hogy Ő minden Élők Istene (Lk 20, 38.), aki azon túl, hogy jó

Atya, Istene a **mindenkori szeretetnek** is. Az igazság is belőle indul el, hogy végül hozzá is térjen vissza, és Ő az, aki magából állandóan sugározza életünket felderítő, kiegészítő elemeit.

Gyakorlati szeretetünket a parancsolat és a törvény itatja át. Isten szeretete sokunk életében nyilvánvaló. Ezért a parancsolatok betartása elsődleges követelmény családi életünkben. Addig nem mehetünk ki udvarunkról, házunkból, másokat, idegeneket, az utcán járó-kelőket szeretni, amíg otthon nem fogadtunk szeretetünkbe mindenkit. De nem csak, hanem az együttélés szabályait, Isten akaratát is kell cselekednünk. Így válik életünk természetes velejárójává Jób könyvének egyik mondata: *A te házad népet békességben látod, ha nem vétkezel* (5, 24.).

Jézus már nem az ismert igazságosság szellemében

Folytatás a 14. oldalon.

szólt, hanem egy egészen új kifejezést használt: *Isten országát*. Ez pedig számunkra bevezette azt az érthető és megközelíthető valóságot, melynek köszönhetően sokkal gazdagabb gondolatvilágban járhatunk, kelhetünk. Isten igazságosságához hozzátartozik ebben az országban, hogy bárki egyenlő tagja lehet, azonos jogokkal és köteleességekkel. Ennek az országnak két jellemvonása van értelmezésem szerint: *az igazság és az élet*. Ezen országhoz való tartozásunkat egyetlen igaz törvény feltételezi, mely megadja a további irányt is, ami nem más, mint a *szeretet*. „Szeretet nélkül az igazság halott” – mondta Romens Guardi.

Tapasztaljuk, hogy Isten tervében a világ bármely népe, faja részt kapott. Már csak arra kell gondolnunk, hogy Jézus eljövételével nyitott lehetőségként tárulkozik fel: *a szeretet*. Nemcsak a föld és az ég született újjá, hanem az emberek is felvilágosultak: Jézus személyében tündöklő világosságot láthattunk meg. A Jézus árasztotta világosság maga után vonja a lehetőséget, hogy eljuthatunk Isten helyes és igaz megismerésére. Végül pedig az erkölcsi változás abban érte el tetőfokát, hogy Jézus egy új törvényt hozott a régivel szemben, mely a *szeretetet* állította minden más érdek és emberi viszonyulás fölé. Ez a szeretet hatalmába kerítette a különbségeket, miáltal virágzásnak indulhatott az egymás megértése, az igazság is.

Itt pedig elérkeztünk a jézusi szeretet példamutatásához. „... Azonban van egy körülmény, ami nem kis mértékben gyengíti Jézus jelleme és példája hatásos befolyását /.../. Ennél fogva nem is mernek arra gondolni, hogy őt, mint példaképet maguk elébe állíthassák. Jézus olyan távol áll tőlük, hogy rájuk nézve nem sok jót tehet. Sokan úgy vélekednek, hogy Jézus követése, szoros értelemben véve, teljesen lehetetlen, hogy őt, mint példaképet állítani az emberek elé, szónoki beszédnek megjár, de a gyakorlati életben alkalmazni képtelenség.” /.../ Ezek az emberek „nem fogták fel az ő jellemét, s oly fényt borítottak rá, amely a valódi képet teljesen eltakarja.” (Channing E Vilmos: Válogatott művei 4. Kötet.)

Legyünk Jézus követői az erényben. Semmi se le-

gyen, ami meggátolna követésében bennünket: sem a mindennapi munka (Jakab és János hálókötése), sem a halál (hadd menjek előbb és temessem el a halottamat), mert semmi nem szakaszthat el *Isten szeretetétől* (Róma 8, 38.). Jézust követve a gondviselés titokzatos útjait járhatjuk és megtaláljuk örömlényünket abban, hogy annak a szeretetnek tanúja és hűséges munkatársa lehetünk, akire rábízta életünket.

Lényeges az a vágy is, hogy valaha eljussunk a *tökéletes szeretetre*. „Mikor a Krisztus tökéletes szeretetére eljutsz, mintegy elmerülsz benne, mivel egészen övé vagy, tőle függsz teljesen, sem félelem, sem halál el nem választ tőle. /Róma 8/: „Ha valamit ragaszkodóan szeretek s tudom, hogy én is szerettem, egészen azé vagyok, oda visz, ahová akar. A szeretet természete, hogy belső megnyílik az előtt, akit

szeretsz, minden akaratod benne él, mindenestől tetszik neked. A szeretet Krisztussal egyesít, betölt, tökéletesít... nézd és szeresd őt, Krisztust, aki ilyennek mutatta magát Isten előtt...” – írta Dávid Ferenc egyik prédikációjában. (Jakab Elek: Dávid Ferenc emléke; 164. Old.).

Most már helyet kell adnunk érzéseinknek, ha csupán annyira is, hogy a régi parancs átáradhasson rajtunk és cselekedjük azt, amit az ész és a szív együtt diktál. Ez pedig nem más, mint hogy magunkhoz öleljük azokat, akik testileg hozzánk tartoznak, s szemünkbe nézve rávilágítanak arra az akaratra, mely Isten gondviselő szeretetében csúcsosodik ki. Ezt azért is meg kell tennünk, mert „nem minden, aki azt mondja nekem: Uram, Uram! – jut be a mennyek országába. Csak, aki mennyei Atyám akaratát teljesíti.” (Mt 7, 21). *Isten akaratát pedig a szeretet*. A szeretet gyakorlását ott kell elkezdenünk, ahol gyakran a legnehezebb. Azokkal szemben, akikkel szinte naponta összeütközésbe kerülünk életünk vitás kérdései miatt.

Összefoglalva tehát azok az emberek járnak Jézus útját, akik követik őt tanításaiban, szerényen viselik magukat mind a világi, mind pedig a hit dolgaiban és a kézzel fogható *emberszeretet* útját választják és járnak. Ezekkel a gondolatokkal kívánok minden olvasónak Istentől áldott, Kellemes Karácsonyi Ünnepeket!

PAP GY. LÁSZLÓ

Igazi Karácsony

A készülődés mindennél többet ér, legyen szép az ünnep, úgy várjuk Jézus születését. Amennyire készülünk, attól fog teljessé lenni bennünk az evangélium. Advent idejét éljük, tudva tudjuk a csodát, reméljük, hogy mi bennünk is megtörténik az újjászületés.

Mindannyiunkban él egy ideálkép az igazi karácsonyról, a valódi ünnepről, amikor valóságos csoda történik.

Minden percben születnek emberek erre a földre, az ünnep itt és most, nekünk és bennünk születik.

Oknyomozóként kérdeztem meg Kocsordon a híveket, milyen az igazi karácsony.

Kivétel nélkül a gyermekkori, szeretetteljes, ünnepélyes, a szokásokat felelevenítő KARÁCSONY az igazi.

A sok tárgy nem is jelentett annyit, mint maga a Betlehemes, amit maguk készítettek. Elszá válták szépen az udvaron a megtanult verseket, a ház gazdája és gazdasszonya pedig megajándékozta őket, kicsi pénz a perselybe, finomság a tarisznyába. A legvégén együtt énekeltek. Mennyből az angyalt, Fel nagy öröme, Csendes éj...Áldást kérve szép karácsonyt kívántak. A legjobb, hogy együtt volt a család és mintha megelevenedett volna a kis Jézus.

Kocsord református falu volt, ahol később tértek unitárius hitre 1938-ban. A betlehemezés szokását az

új vallás megjelenése a faluban nem befolyásolta, hiszen „Egy Isten van felettünk” tartották, és folytatták a jó szokások gyakorlását, együtt.

Annál nagyobb kárt tett a közösségi életben, amikor felírták a továbbtanulókról, ha templomba jártak, konfirmáltak, betlehemeztek. Mindez hátrányosan érintette őket az 50-es, 60-as, 70-es években. Kitalálta a közösség, hogy a templomban is lehet betlehemezni, nemcsak házról házra. A tiszteletes urak szépen megtanították a szövegeket, énekeket, Szenteste pedig összegyűlt mindenki a templomban feldíszített Karácsonyfa köré. Az Ünnepet nem lehet elvenni, az a miénk, Isten házában Jézus születésére várni. A versek, dallamok éneklése közepette összehangolódtak a szívdobbanások.

Az az igazi Karácsony, ha a gyermekek arca örömtől pirosodik, ha a felnőttek békésen kívánnak egy-

másnak Áldott ünnepet, ha mindenkinek jut a családban az almából egy cikk, ha megemlékeznek régi családtagokról, akikkel tavaly még együtt ünnepelhettek, ha a kis Jézust be tudják fogadni az emberek a szívükbe.

A szó legszorosabb értelmében annyira szívügye mindenkinek a karácsony, hogy a kereskedelmi túlzások ellenére is ez a legfontosabb ünnepe az embereknek. Nem munkaszüneti nap, nem is szabadnap, hanem Ünnep.

Az Adventi várakozásban most is Betlehemes készült Kocsordi templom tornácára, a gondnokszszony és a keblitanács jóvoltából.

Ez a mi karácsonyi szokásunk, az unitáriusoknak: betlehemes, karácsonyfa díszítés, Szentesti ünnepély, Úrvacsora...így leszünk mi a kis Jézus családja.

BARTHA MÁRIA ZSUZSÁNNA

A Magyar Unitárius Egyház Magyarországi Egyházkerületének kiadványa.

Alapítási év: 1947. HUISSN 01331271.

Szerkesztőbizottság: Szabó Csengele főszerkesztő, Papp Gy. László szerkesztő, Farkas Wellmann Éva szerkesztő,

Bartha Mária Zsuzsanna, Bakó- Nagy Zsuzsanna szerkesztő.

Nyomda: „Norma” Nyomdász Kft. Hódmezővásárhely

Szerkesztőség címe: 1055 Budapest, Nagy Ignác utca 2-4. Telefon/ Fax: 311-2801; unitariusulet@gmail.com; Index: 25 842.

Terjesztő, felelős kiadó: Magyar Unitárius Egyház Magyarországi Egyházkerülete.

Előfizetés: mue@unitarius.hu; Éves előfizetés ára: 3600 Ft.

A lapszámok interneten elérhetők a tudastar.unitarius.hu oldalon.

Adományokat szívesen fogadunk. Bankszámlaszám: 11713005 – 20011631.

Kéziratokat nem őrzünk meg és nem küldünk vissza. A lapban közölt írások nem tükrözik feltétlenül a szerkesztőség álláspontját.

Bátorság, én vagyok...

December 22 az év legsötétebb napja, s ahogyan egyre sűrűbb és hidegebb minden úgy borul rá a mi lelkünk-re is, valami megmagyarázhatatlan sötétség. Bár minden mi körülöttünk van hirdeti a szépséget, a fényt, az ünnepet. Egyre több gyertyafény ragyogja be otthonainkat, mi mégis kimondhatatlanul félünk az elbukástól. Attól a tény-től, hogy mi történik, ha nem lesz minden tökéletes? Mi történik, ha elmarad egy ajándék, vagy nem jut idő arra, hogy mindent átsikáljunk? Mi lesz, ha az utolsó lehulló levélkupac még nincs feltakarítva, s vajon bírni fogjuk-e anyagilag az idei telet? Tetszeni fognak-e az ajándékok és a töltöttkáposztával mindenki ízlését eltálaltuk-e?

Annyira szeretnénk mindenki boldogságát szolgálni, hogy elfeledkezünk arról, hogy a boldogság érzése előbb Bennünk kell megszülessen. Mintha nem is tanultuk volna, hogy a jó és a rossz dolgok is belülről fakadnak. A negatív szemüveget az ünnepen sem akarjuk a fiókba rejteni... Még szerencse, hogy ezért van advent. Az ünnep, mely szépen lassan átforgalmazza lelkünket és lecsillapít, lehetőséget ad a megérkezésre.

“A keresztény szimboliztika szerint az adventi koszorú formája Isten örökkévaló szeretetét jelképezi, az örökzöld ágak (leggyakrabban fenyő) a reményt és az életet, a gyertyák pedig a növekvő fényt, Jézus eljövételének közeledtét. A négy gyertya advent négy hetét és ezenfelül négy fogalmat jelképez: 1. hit, 2. remény, 3. öröm, 4. szeretet.

Gyertyákkal díszített koszorút legelőször Johann Hinrich Wichern misszióalapító evangélikus lelkész készített 1839-ben, az általa alapított hamburgi Rauhen Haus gyermekotthonban. Wichern már 1838-ban gyertyagyújtással jelölte az adventi időszak napjait: minden nap egy új gyertyát gyújtott meg egy tartóban, míg végül karácsony napján az összes gyertya égett. 1839-ben a gyertyákat egy két méter átmérőjű, örökzölddel díszített fa kerékre helyezte, ezzel megalkotva a mai adventi koszorú őst. 20 piros gyertya jelképezte a hétköznapi napokat, 4 fehér pedig az advent vasárnapjait. Közel egy évszázadig az adventi koszorút csak evangélikus, protestáns, főleg ifjúsági körökben ismerték és használták; a katolikusoknál valószínűleg

csak az első világháború után jelent meg. Időközben kialakítása is egyszerűsödött: csak a vasárnapokat jelölték gyertyák (vagyis számuk négyre csökkent), így a koszorú a háztartások részévé válhatott.” Így került be a mi otthonainkba, és jelenlétével emlékeztet arra, hogy merre is kell indulnunk. Először is a hitünket kell összekapargatnunk, mindenek előtt magunkban, és emlékeztetni az „ÉN-t”, hogy jelenléte éppolyan fontos, mint mindenki másé. Remegő kézzel meg kell fogni a lángot és biztonságos helyet találni neki, ahol az elvárások és a határidők nem tépázhatják meg. Engedni kell, hogy hitünk újra erőre kapjon és máris észrevehetjük mi mindenért lehetünk hálásak a jó Istennek. Fürdőzhetünk ebben a fényben egy pár napig, de aztán újra magunkhoz kell ragadnunk a hitnek lángját, no nem azért, hogy újra elrejtjük, hanem hogy meggyújtjuk vele a remény lángjait. Gyermekkoromban gyakran hallottam azt a mondást: „a remény hal meg utoljára”. De mi van akkor, ha vannak olyan lelkek, akikből tényleg kihalt a reménye egy szebb napnak. Aki feladta már, hogy társat keressen a mindennapok életéhez. Aki belenyugodott abba, hogy soha nem tud kitörni a mélyszegegyéből, aki feladta gyermekei utáni keresést. Mi van akkor, ha minden eddig éltető álom keserűséggel lett átítatva és szépen lassan megfojtotta a reménységet? Az adventi út erre is választ ad.

Az az ember, aki felfedezi a hit lelkesítő voltát, minden szomorúságban talál egy kapaszkodót, ami előcsalogatja a reménységet. Innen már egyenes út vezet a szeretet ösvényéhez, ami legszebb emlékeinkkel van kirakva és ami emlékeztet arra, hogy nincs az a sötétség, ami ne tudna megvilágítani a bennünk ragyogó isteni fényt! Mert tele van a lelkünk különböző színekkel, akkor is, ha csak monokrómra nyomtatja ki a világ. Bennünk van az ünnep, Bennünk van az élet, s minden titkok tudójának az ihlete. És mindennek tudatában el jutunk az utolsó gyertyalángon keresztül az igaz öröm érzéséhez, mely nem a kalácsban, vagy az ünnepi étel fűszerezésében rejlik, hanem szemünk fényében, családjunk jelenlétében, a vágyban. Hogy a mában életünk, alkossunk, szeressünk! Higgyünk abban, akik vagyunk, merjünk reményteltjesen álmodni, szeretni azt, aki jelen van és örülni minden egyes pillanatnak. Mert ez a jó Isten igazi ajándéka!

SZABÓ CSENGELE

